

Saarna Turun Martinkirkossa 12.4.2006, Nuorten messussa

Saarnateksti: Psalmi 113: 5-8

Onko ketään Herran, meidän Jumalamme, vertaista? Hän istuu valtaistuimellaan korkeuksissa mutta näkee alas maan syvyyksiin. Ei ole taivaassa, ei maassa ketään hänen vertaistaan! Hän nostaa köyhän tomusta, hän kohottaa kurjan loasta ja asettaa hänet ylhäisten joukkoon, kansansa ylimysten vierelle.

Minulle ei ole koskaan selvinnyt mitä siinä yhdessä Dingon laulussa tarkoitetaan kun siinä sanotaan, että ”Levoton tuhkimotekee itsestään marttyyrin”. Oliko kyse jostain porilaisesta viisaasta ajatuksesta, joka ei raumalaiselle aukea, tai sitten rocklyriikan vain kuuluu olla juuri tämänkaltaista: voimakkaita ja hienoja sanoja peräkkäin ilman että ne liittyvät toisiinsa kovinkaan selvästi.

Satu Tuhkimosta sen sijaan on aina ollut minulle mieluinen, onhan se vaikuttava ja mielestäni myös helpon looginen. Sisarpuolten kiusaama, ja äitipuolen inhoama, vaatimaton tyttörukka pääsee lopulta prinssin vaimoksi ja saa sitä kautta puolet valtakuntaa. Tällaisista aineksistahan on parhaat sadut ja haaveet tehty. En tiedä ketä prinssiä täällä olevat naispuoliset kuuntelijat ovat itselleen lapsena puolisoiksi haaveilleet, mutta uskon, etten ole ainoa täällä oleva miespuolinen henkilö, jonka omien tuhkimohaaveiden kohteena on ollut Ruotsin prinsessa Madeleine. Niin, toden totta, tuhkimonhan ei tarvitse välttämättä olla tyttörukka, vaan siitä on nykykielessä tullut sukupuoleton yleissana, niin että raavaiden miestenkin kohdalla kuulee puhuttavan tuhkimotarinoista. Kuten Janne Niinimaan tuhkimotarina: Yli-Kiimingin ankeilta luonnonjäiltä NHL-tähdeksi, tai ehkä vielä vaikuttavampi juttu on se kun köyhästä romanipojasta, Antti Hulkosta, kuoriutui Andy MacGoy.

Raamattu on tuhkimotarinoiden kirja. Menisi liikaa aikaa, jos alkaisin tässä luetella kaikki sellaiset Raamatun henkilöt, joiden elämäkerta täyttäisi klassisen tuhkimotarinan kriteerit. En siis puhu Raamatun henkilöistä tällä kertaa, vaan keskityn meihin täällä olijoihin, sinuun ja minuun.

Se, että olemme täällä, täällä kirkossa, johtuu pohjimmiltaan siitä, että Taivaallinen Isämme, Hän joka on meidät luonut, tahtoi, että me kirkkoon tulisimme. Minä ja sinä olemme kutsuttuja saapumaan kirkkoon hiljentymään, kiittämään ja rukoilemaan taivaallista Isäämme. Tulemisemme tänne kirkkoon ei ole ollut niin itsestään selvä kuin nopeasti ajatellen voisimme luulla. On vaadittu muutakin kuin oma vaivautumisemme

lyhyelle fillarointimatkalle tai oma vaivautumisemme hyppäämään Turun liikennelaitoksen bussiin päästäksemme Martinkirkkoon. On vaadittu Jumalan puuttumista ihmiskunnan historiaan, on vaadittu Jumalan tahtoa kutsua ihmiset luokseen. Jumala todellakin kutsuu kaikki mukaan elämään hänen kanssaan, hänen seurassaan. Hänelle liian suuria luusereita ei ole olemassa. Ja meitähän, jotka vähän väliä sotkemme asiamme, tässä maailmassa kyllä riittää. Ne ihmiset, jotka elivät joko ennen Jeesusta tai hänen jälkeensä, kaikki he olivat ja ovat sellaisia, jotka ovat sotkeneet omat asiansa. Ei Mooses eikä Pietari, et sinä enkä minä ole pystynyt elämään sopusoinnussa itsemme, emmekä toinen toistemme kanssa. Teemme itsellemme ja toisillemme pahaa, teemme vääriä valintoja ja uuvumme omien puutteidemme alle. Tämä puolestaan tekee meistä kylmiä, kovia ja pelokkaita ihmisiä. Vastaamme pahaan pahuudella, kadehdimme, kiusaamme ja tulemme toisten kiusattaviksi. Asian voi ilmaista myös sanomalla, että olemme oman itsekkyytemme vankina. Jumala ei kuitenkaan halunnut hylätä meitä luotujaan tähän vankilaan, rypemään omaan surkeuteemme, omien ihanteidemme tuhkakasaan, vaan hän halusi kutsua meidät luokseen. Tästä on merkinä pääsiäinen. Pääsiäinen oli Jumalan kädenojennus ihmiskunnalle. Jeesus ja se mitä hänelle pääsiäisenä tapahtui oli Jumalan kädenojennus sinulle ja minulle. Hän halusi siirtää meidät varjosta valoon, loasta puhtauteen, tuhkasta uuteen elämään. Jos siis pääsiäisen rairuoho tai mämmi ei sinua ilahduta, niin keskity pääsiäisen sanomaan, sen päähenkilöön. Mieti omaa elämäsi ja sitten Jumalan kädenojennusta sinun suuntaasi, niin uskon että pääsiäinen ilahduttaa sinua ihan eri tavalla. Pääsiäinen aikaansaa myös sen, ettei meidän tarvitse kadehtia tai tehdä suurta numeroa Janne Niinimaan tai Andy MacGoyn tuhkimotarinoista. Voimme jättää omaan arvoonsa myös muut Seiska-lehden jutut tähtijulkiksista ja heidän niin sanotuista menestystarinoistaan. Ne ovat kuitenkin aika mitättömiä juttuja sen tuhkimotarinan rinnalla, jonka Jumala on sinulle valmistanut. Pääsiäinen tekee sinun elämästäsi ja minun elämästäni ihan oikeita tuhkimotarinoita. Sellaisia joiden rinnalla sadut kalpenevat.